இணையத்தில் பதிவிறக்கம் செய்ய www.iaraindia.com
தமிழாய்வுச் சங்கமம் - பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
ISSN: 2320-3412(P), 2349-1639(O)
Impact Factor: 3.458(CIF), 3.669(IRJIF)
பகுதி X, பதிப்பு 23, ஜனவரி – ஜீன் 2026
Formally UGC Approved Journal (64089), © Author

மு.மேத்தாவின் 'மரங்கள்' கவிதையில் சூழலியல் நிலை

சி. அனுப்பிரியா
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
கே.எஸ்.ஆர் கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி
திருச்செங்கோடு.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் வானம்பாடி இயக்கத்தின் வழி புதுக்கவிதைக்குத் தனித்துவமான முகவரியை வழங்கியவர் கவிக்கோ மு.மேத்தா ஆவார். இவரது கவிதைகள் வெறும் சொல்லாடல்கள் அல்ல; அவை சமூகக் காயங்களுக்கு இடப்படும் மருந்துகள். மனிதநேயத்தையும், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையும் வலியுறுத்துவது இவரது கவிதைகளின் முதன்மைப் பண்பாகும். இக்கட்டுரை, மு.மேத்தாவின் 'மரங்கள்' என்னும் புகழ்பெற்ற கவிதையை முதன்மைத் தரவாகக் கொண்டு, நவீன மனிதனின் பேராசையால் சிதைக்கப்படும் சுற்றுச்சூழல் சமநிலையை ஆராய்கிறது. மரங்களைச் வெறும் தாவர அமைப்பாகப் பார்க்காமல், தியாகத்தின் உச்சமாகவும், மானுடத்தின் பேராசிரியராகவும் கவிஞர் சித்தரிப்பதை விரிவாகவும் ஆழமாகவும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

முன்னுரை

"இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதே மனித வாழ்வின் ஆகச்சிறந்த நாகரிகம்" என்பது உலகளாவிய அறம். தமிழ் இலக்கிய மரபு என்பது ஐந்திணை நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலங்களை வகைப்படுத்திய தமிழன், அந்த

நிலங்களின் ஆன்மாவாக மரங்களையும் செடிகொடிகளையும் தாவரங்களையுமே கருதினான். சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் மனிதன் இயற்கையைத் தொழுது வாழ்ந்தான்; மரங்களைத் தன் உடன்பிறப்பாகக் கருதினான் (நற்றிணையில் வரும் "விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி..." என்ற பாடலில் புன்னை மரத்தைத் தனக்கு அக்காள் என்று கூறும் தலைவியின் கூற்று இதற்குச் சான்று).

ஆனால், அறிவியல் தொழில்நுட்பமும், நகரமயமாதலும் பெருகிவிட்ட நவீன காலகட்டத்தில், மனிதன் இயற்கையைத் தன் அடிமையாக, நுகர்வுப் பொருளாக மட்டுமே பார்க்கத் தொடங்கினான். கான்கிரீட் காடுகளை உருவாக்குவதற்காகப் பச்சைக் காடுகளை இரக்கமின்றிக் கொன்று குவித்தான். இத்தகைய சூழலியல் பேரழிவையும், மனிதனின் நன்றியற்ற போக்கையும் கண்டு உதிர்ந்த கவிஞனின் கண்ணீர்தான் மு.மேத்தாவின் 'மரங்கள்' கவிதை. இக்கவிதை வெறும் வர்ணனை அல்ல; மனித மனச்சாட்சியின் கதவுகளைத் தட்டும் ஒரு தத்துவக் கோட்பாடு ஆகும்.

கவிக்கோ மு.மேத்தா: சமூகப் பார்வையும் கவிதை ஆளுமையும்

புதுக்கவிதை வரலாற்றில் 1970-களில் எழுந்த 'வானம்பாடி இயக்கம்' தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அதுவரை அரசர்களையும், அழகையும் பாடிக்கொண்டிருந்த கவிதையை, உழைக்கும் மக்களின் பக்கமும், வீதிகளின் பக்கமும் திருப்பிய பெருமை வானம்பாடிகளுக்கு உண்டு. அந்த இயக்கத்தின் முன்னணி ஆளுமைகளுள் ஒருவர் கவிக்கோ மு.மேத்தா.

மேத்தாவின் கவிதைகள் பாமரனுக்கும் புரியும் எளிய மொழியில், பண்டிதர்களும் வியக்கும் ஆழமான தத்துவத்தைக் கொண்டவை. சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகள், வறுமை, காதல், மானுட அறம் எனப் பல்பரிமாணங்களில் பாடிய மேத்தா, சுற்றுச்சூழல் நசிந்து போவதையும், மனிதன் தன் வேர்களை மறந்து வாழ்வதையும் தீவிரமாகத் தன் கவிதைகளில் பதிவு செய்தார். 'மரங்கள்' கவிதையில் அவரது சுற்றுச்சூழல் சார் தத்துவப் பார்வையும், இயற்கை மீதான பரிவும் மிக உன்னதமான நிலையை எட்டுகின்றன.

சுயநலமற்ற கொடையாளி: தியாகத்தின் வடிவமாக மரங்கள்

மானுட உலகம் எதிர்பார்ப்புகளால் ஆனது. மனிதன் செய்யும் ஒவ்வொரு சிறு உதவிக்கு பின்னாலும் ஒரு சுயநலக் கணக்கோ, புகழுக்கான ஆசையோ ஒளிந்திருக்கும். ஆனால், இயற்கையின் அகராதியில் 'சுயநலம்' என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை. மரம் தன்னிடம் இருக்கும் அனைத்தையும் பிறருக்காகவே அள்ளித்தருகிறது. அது பூக்கும் போது வாசத்தையும், காய்க்கும் போது சுவையையும், வளரும் போது நிழலையும், மடியும் போது விறகையும் மனிதனுக்குக் கைம்மாறு கருதாமல் வழங்குகிறது.

மு.மேத்தா மரங்களை மனித குலத்தின் ஆகச்சிறந்த கொடையாளிகளாகவும், தியாகத்தின் உறைவிடமாகவும் பார்க்கிறார். மனிதன் எவ்வளவுதான் துரோகம் இழைத்தாலும், தன் குணத்தை மாற்றிக்கொள்ளாத உன்னதப் பிறவியாக மரங்களை அவர் வர்ணிக்கிறார்.

"கைம்மாறு கருதாமல் காலம் முழுதும்
காற்றைச் சுத்திகரிக்கும் கருணை முகில்கள்!
தன்னை வெட்டத் துணியும் மனிதனுக்கும்
தன் நிழலைத் தந்திடும் நிர்மல குணத்தவர்கள்!"[1]

கோடரியைக் கொண்டு தன் உடலைத் துண்டிக்கும் மனிதனுக்கும், வெயிலின் தாக்கம் தெரியாமல் இருக்கத் தன் எஞ்சிய கிளைகளால் நிழல் தரும் மரத்தின் குணம், மனிதன் கற்க வேண்டிய ஆகச்சிறந்த மன்னிப்பு மற்றும் தியாகப் பண்பாகும்.

மனிதனின் நன்றியற்ற தன்மையும் இயற்கையின் சகிப்புத்தன்மையும்

மனிதன் என்ற உயிரினம் பூமியில் தோன்றுவதற்கு கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மரங்கள் தோன்றிவிட்டன. பூமி மனிதன் வாழ்வதற்கு உகந்த இடமாக மாறியதே மரங்களின் ஒளிச்சேர்க்கை (Photosynthesis) மற்றும் ஆக்சிஜன் உற்பத்தியால் தான். மனிதன் தாயின் கருவறையில் இருந்து வெளியே வந்த நொடியில் இருந்து, சுடுகாட்டில் அவன் உடல் எரியும் வரை மரங்களின் தேவை அவனுக்கு இருக்கிறது.

ஆனால், மனிதன் நன்றியுணர்வு அற்றவனாக இருக்கிறான். காடுகளை அழித்துத் தொழிற்சாலைகளையும், பல்லடுக்குக்

குடியிருப்புகளையும் கட்டுகிறான். இந்த நன்றியற்ற தனத்தை மேத்தா மிக ஆழமான வலியுடன் பதிவு செய்கிறார். மரங்கள் மனிதனின் அநீதிகளைக் கண்டு எதிர்த்துப் போராடாமல், ஒரு மௌனச் சாமியாரைப் போல சகித்துக் கொள்கின்றன. அந்த மௌனம் பலவீனத்தின் அடையாளம் அல்ல; அது மனிதனின் அறியாமையைக் கண்டு கொள்ளும் ஞானத்தின் வெளிப்பாடு.

பூமியின் பச்சைக் குடைகள்: புவி வெப்பமாதலுக்கு எதிரான அரண்

இன்றைய நவீன உலகில் மனித குலம் எதிர்கொள்ளும் மிக உக்கிரமான பிரச்சினை புவி வெப்பமயமாதல் (Global Warming) மற்றும் பருவநிலை மாற்றம் (Climate Change) ஆகும். தொழிற்சாலைக் கழிவுகளாலும், வாகனப் புகையாலும் வளிமண்டலம் நச்சுக்காற்றாக மாறி வருகிறது. இந்தச் சூழலில் பூமித் தாயைக் காக்கும் ஒரே அரணாகத் திகழ்வது மரங்கள் மட்டுமே.

மு.மேத்தா மரங்களை "பூமியின் பச்சைக் குடைகள்" என்று அழகியலோடு உருவகிக்கிறார். சூரியனின் சுட்டெரிக்கும் கதிர்களையும், புற ஊதாக் கதிர்களையும் தன் தலைகளில் தாங்கிக் கொண்டு, பூமிக்குக் குளிர்ச்சியையும் மென்மையையும் தரும் அன்னையாக மரங்கள் விளங்குகின்றன.

"சூரியனின் சினத்தைச் சுருட்டித் தன் தலையில்
சுமந்து கொள்ளும் பூமியின் பச்சைக் குடைகள்!
மண்ணின் தாகம் தணிக்க மேகங்களை
மழையாய் மாற்றும் மௌன மந்திரவாதிகள்!"[2]

மரங்கள் இல்லையென்றால் பூமி ஒரு பாறை உருண்டையாக, உயிரற்ற கோளாக மாறியிருக்கும் என்ற உண்மையை இக்கவிதை வரிகள் அறிவியலோடு உணர்த்துகின்றன.

பல்லுயிர்ச் சூழலின் புகலிடமும் காடுகளின் அழிவும்

ஒரு மரம் என்பது வெறும் தண்டுப் பகுதியும் இலைகளும் கொண்ட தாவர அமைப்பு மட்டுமல்ல; அது ஒரு தனிப் பிரபஞ்சம். ஒரு மரத்தை நம்பி ஆயிரக்கணக்கான பறவைகள், பூச்சிகள், அணில்கள், கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்ணுயிர்கள் வாழ்கின்றன. காடுகள் என்பவை பூமியின் நுரையீரல்கள்.

மனிதன் தன் சுயநலத்திற்காக ஒரு மரத்தை வெட்டும்போது, அவன் ஒரு தாவரத்தை மட்டும் அழிப்பதில்லை; மாறாக, பல நூறு உயிரினங்களின் வீடுகளை, வாழ்வாதாரத்தை அழிக்கிறான். பல்லுயிர்ச் சூழல் (Biodiversity) சிதைக்கப்படும் போது, உணவுச் சங்கிலி அறுந்து போகிறது. காடுகள் அழிக்கப்படுவதால் விலங்குகள் உணவு தேடி மனிதக் குடியிருப்புகளுக்குள் நுழையும் அவலத்தை நாம் காண்கிறோம். இத்தகைய சூழலியல் சமநிலையின்மையைக் குறித்து மேத்தா கவிதையில் எச்சரிக்கை மணி அடிக்கிறார்.

மரங்கள் புகட்டும் உன்னத வாழ்வியல் தத்துவங்கள்

இயற்கையே மனிதனின் முதல் ஆசான். மரங்களின் ஒவ்வொரு அசைவிலும், வாழ்விலும் மனிதன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தத்துவங்கள் நிறைந்துள்ளன. மரங்கள் நமக்கு சகிப்புத்தன்மை, வளைந்து கொடுத்தல், மறுசுழற்சி போன்ற பாடங்களைக் கற்றுத் தருகின்றன.

இலையுதிர் காலத்தில் மரங்கள் தங்களின் இலைகளை இழக்கின்றன. ஆனால், அவை சோர்ந்து போவதில்லை. வசந்த காலம் வரும்போது மீண்டும் துளிர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு மௌனமாகக் காத்திருக்கின்றன. அதேபோல, காற்றில் உதிரும் இலைகள் மண்ணோடு மண்ணாக மக்கி, மீண்டும் அந்த மரத்திற்கே உரமாக மாறுகின்றன. மனிதன் தான் ஈட்டும் பொருளைச் சமூகத்திற்கே திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற 'ஈகைப் பண்பை' இதன் மூலம் மரங்கள் உணர்த்துகின்றன. புயல் வரும்போது விறைப்பாக நிற்கும் மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன; வளையும் புற்களும் சிறிய மரங்களும் தப்பித்துக் கொள்கின்றன. இது மனித வாழ்வில் 'தலைக்கனம்' அழியக் காரணமாய் அமையும், 'பணிவு' வாழ்வைக் காக்கும் என்ற தத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

எதிர்காலத் தலைமுறையும் மனிதனின் வரலாற்றுத் துரோகமும்

மனிதன் இன்றைய லாபத்தை மட்டுமே நோக்குகிறான். நாளை பிறக்கப் போகும் தன் பேரக் குழந்தைகளுக்கோ, வருங்காலச் சந்ததிக்கோ அவன் எத்தகைய உலகத்தை விட்டுச் செல்லப் போகிறான் என்ற கவலை அவனுக்கு இல்லை. ஆறுகளையும், நிலத்தையும், காற்றையும்

நஞ்சாக்கிவிட்டு, வங்கிக் கணக்கில் பணத்தைச் சேர்த்து வைப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

மு.மேத்தா இந்த வரலாற்றுத் துரோகத்தைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார். நாம் நம் குழந்தைகளுக்குத் தரும் ஆகச்சிறந்த சொத்து சுத்தமான காற்றும், பசுமையான பூமியும்தான். அதை விடுத்து செயற்கை ஆக்சிஜன் சிலிண்டர்களை அவர்களுக்குச் சொத்தாகத் தருவது மனித இனத்தின் ஆகப்பெரும் தோல்வி ஆகும்.

"காற்றைச் சிறைப்பிடித்து நரகமாக்கி விட்டு
கான்கிரீட் காடுகளைப் பரிசளிக்கப் போகிறோமா?
நாளை வரும் தலைமுறை நம் கல்லறைகளின் மீது
நன்றியோடு பூ தூவுமா? சாபமிட்டுப் போகுமா?"[3]

கவிதையின் அழகியலும் கவித்துவ உத்திகளும்

மு.மேத்தாவின் கவிதை வெறும் அறிவுரை அல்ல; அது உயர்தரமான இலக்கிய உத்திகளைக் கொண்டது. வாசகனின் மனதில் காட்சிப் பிம்பத்தை (Imagery) ஏற்படுத்துவதில் இக்கவிதை வெற்றி பெற்றுள்ளது.

- **உருவக அணி** : மரங்களை 'பச்சைக் குடைகள்' என்றும், 'மௌன மந்திரவாதிகள்' என்றும் உருவகித்திருப்பது கவிதையின் அழகைக் கூட்டுகிறது.
- **தன்மை நவிற்சி அணி** : மரங்களுக்கு மனிதப் பண்புகளான கருணை, தியாகம், மௌனம் ஆகியவற்றை ஏற்றிப் பாடியிருப்பது வாசகனை மரங்களோடு உணர்வுப்பூர்வமாகத் தொடர்புபடுத்த உதவுகிறது.
- **எளிய மொழிநடை**: எவ்விதக் கடினமான சொற்களும் இன்றி, சாமானிய மனிதனும் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் 'வானம்பாடி' நடையில் கவிதை அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

மு.மேத்தாவின் 'மரங்கள்' கவிதை என்பது காலத்தைக் கடந்த ஒரு சூழலியல் ஆவணம். மரங்களின் பெருமையைப் பாடுவதன் வழியே மனிதனின் சிறுமையையும் பேராசையையும் கவிஞர் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். இயற்கையை வெல்ல நினைக்கும் மனிதனின் முயற்சி, அவன் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளும் தற்கொலைக்கு ஒப்பானது.

இயற்கையோடு இணங்கி வாழ்ந்தால் மட்டுமே மனித இனம் இந்த பூமியில் நீடிக்க முடியும். "ஒரு மரத்தை நடுவது என்பது ஒரு நம்பிக்கையை நடுவது" என்பார்கள். கவிக்கோ மு.மேத்தாவின் வரிகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு, காடுகளையும் மரங்களையும் காப்பது நமது முதன்மைக் கடமையாகும். கான்கிரீட் காடுகளுக்கு நடுவே ஆங்காங்கே சில பச்சைப் புள்ளிகளையாவது (மரங்களை) நட்டு வளர்ப்பதே நாம் கவிஞரின் கவிதைக்குச் செய்யும் உண்மையான மரியாதையாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. **மு.மேத்தா** – *'மு.மேத்தா கவிதைகள்' (முழுத் தொகுப்பு)*, குமரன் பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை – 2018.
2. **பாலச்சந்திரன், சு.** – *'புதுக்கவிதை: தோற்றமும் வளர்ச்சியும்'*; நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை – 2015.
3. **திணைக்குடிமகன்** – *'தமிழ் இலக்கியத்தில் சூழலியல் சிந்தனைகள்'*; காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை – 2021.
4. **சுவாமிநாதன், ம.ச.** – *'நமது சுற்றுச்சூழல்: சவால்களும் தீர்வுகளும்'*; பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை – 2019.
5. **தமிழண்ணல்** – *'புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு'*; மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை – 2012.
6. **முத்துமோகன், ந.** – *'வானம்பாடி இயக்கக் கவிதைகளின் தத்துவப் பின்னணி'*; அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை – 2010.